

**NIECH ŻYJE RZĄD
ROBOTNICZY
I WŁOSCIANSKI**

Redakcja przyjmuje interesantów od 1 i pół do 3 po południu.

Za zwrot rękopisów Redakcja nie odpowiada.
Administracja czynna od 9 do 5 bez przerwy
Kasa czynna od 11 do 1-ej.

Opłata pocztowa uliszczona ryczałtem

**NIECH ŻYJE
SOCJALIZM!**

WARSZAWA, UL. WARECKA NR. 7

REDAKCJA — tel. 176-70.

DYREKCJA — tel. 120-13.

ADMINISTRACJA — tel. 313-80.

DRUKARNIA — tel. 173-43.

KONTO CZEKOWE w P. K. O. 175

CENA NUMERU 20 GROSZY

Dzień wczorajszy w Warszawie

WARSZAWA ROBOTNICZA POD SZTANDARAMI P. P. S.

Wielka manifestacja na Placu Grzybowskim

Byli małą garstką, a wróg był wielki i potężny, a nazywał się carat. On był uzbrojony od stóp do głów, a ich jedyną bronią była wielka wiara w słuszność Sprawy.

Bój był nierówny, więc co chwila ubywał ktoś z garstki, krwią serdeczną znacząc bruki ulic Warszawy, Łodzi, Sosnowca... Kto zliczy w Polsce kamienie poświęcone bohaterką krwią bojowców P. P. S.?

I naraz dostali sprzymierzeńców! Na drugim krańcu starego kontynentu jakaś mało komu znana Japonia, obrażona w swej godności narodowej o jakieś szachrajskie spekulacje drzewne, prowadzone przez Bezobrazowa i członków rodziny carskiej nad rzeką Jalu, wypowiedziała caratowi wojnę.

W ciemną noc 9 lutego 1904 roku torpedowce japońskie zaatakowały stacjonujące w Czemułpo rosyjskie statki wojenne „Warjag” i „Korejec”.

Wojna była rozpoczęta. Posypały się klęski: Tiurenczen, Jalu, Sandepu, Port Artura, Laojan, Mukden i wreszcie — ze wszystkich najstraszniejsza — Cuszyna.

Na każdy na Dalekim Wschodzie rozlegający się okrzyk „Banza!” — w Królestwie odpowiadano: Precz z caratem!

Carat drgnął. Kolos na glinianych nogach zachwiał się i dla ratowania się zamyslił zaczerpnąć z rezerwoaru ludzkiego w „Prywiślińskim kraju”.

Tego było już zawiele. Na placu Grzybowskim carat usłyszał głośnie: nie!

— Jeżeli mamy zginąć — mówili bojowcy — to tu, w Warszawie, za Niepodległość i Socjalizm, ale nie pozwolimy użyć ludu polskiego za mięso armatnie w obcej, a w dodatku brudnej sprawie!

I żeby to, co mówili, było czytelne i zrozumiałe, brauningami gdzie należy postawili kropki...

Carat zrozumiał... Od 1863 roku po raz pierwszy znowu usłyszał donośny głos protestu!

Po dwudziestu pięciu latach na apel P. P. S. znowu się stawili, aby zadokumentować swą wierność i gotowość!

Stara w bojach wypróbowana gwardia, która zwycięża, albo umiera!

Stawili się z tym samym młodzieńczym zapałem w piersi, choć wielu już skroń posiwiała, a twardy ryłec życia głębokie im bruzdy na obliczach wyrzył.

Zbrakło tylko tych, których śmierć zabrała i tych, co dla zwodniczej kariery lub olśnieni błichtem przemijającej władzy wyłamali się z szeregów.

Umarłym — sława! Wiernym — cześć! Nad zbiegami historia swój sprawiedliwy sąd wypowiedział.

NA DZIELNICACH ROBOTNICZYCH

Od rana ulice zarożyły się od robotników, spieszących na zbiórki dzielnicowe.

NA PRADZE.

Najwcześniej rozpoczęła się zbiórka na Pradze, z uwagi na to, że tamtejsza dzielnica musiała przejść największą przestrzeń by dotrzeć na miejsce centralnej zbiórki t. j. na Plac Bankowy.

Długi, około 1000 osób liczący pochód wyruszył z pod lokalu dzielnicowej praskiej, by przy kinie „Hel” połączyć się z pochodem dzielnic „Grochów”.

NA POWIŚLU.

Przed domem kolejarzy, grupy odświętnie ubranych robotników.

Zbierają się tutaj: Elektrownia, dzielnica Powiśle i Oddział Z. Z. K.

Pochód dzielnic „Powiśle” wyrusza Solcem, Aleją 3 Maja na ślimak, gdzie po chwili oczekiwania nadszedł pochód z Pragi i Grochowa.

NA MOKOTOWIE.

Pochód dzielnic Mokotów wyruszył w liczbie przeszło 300 osób, i dołączył się w Alei 3-go Maja do pochodu idącego z Powiśla i Pragi.

dzielnica PPS. Ochota, Koło Młodzieży im. Perla z transparentem i sztandarem, dzielnica PPS. Jerzolim, Stow. b. więźniów politycznych z trzema sztandarami, oddziałów: Warszawskiego, Kieleckiego i Zagłębia. Sztandary te wzięły udział na sobotnim Zjeździe b. bojowców PPS. Pod sztandarami b. więźniów politycznych idą tow. b. bojowcy w liczbie ponad 100 osób. Za grupą bojowców idą: Warszawski Wydział Kobiet PPS., robotn. „Parowozu”, robotn. fabr. Norblin, dzielnica PPS. Powązki, Oddział II

rajszym świetnie wywiązała się z swego zadania i wzorowo utrzymywała porządek. W pochodzie niesiono 47 sztandarów.

Z Placu Bankowego, pochód we wzorowym porządku udał się na Plac Grzybowski.

NA PLACU GRZYBOWSKIM

Na stopniach kościoła zebrał się tłum widzów, czekając nadejścia pochodu... Wreszcie rozległ się okrzyk: „Idą, już idą...” W oddali zamajaczyły czerwone

Uczuciom tym, przepełniającym serca wszystkich uczestników, dali wyraz w pięknych, pełnych wzruszenia słowach tow. pos. Tomasz Arciszewski, pos. Norbert Barlicki, pos. Mieczysław Niedziałkowski i pos. Adam Pragier.

Przemówienia wygłoszono z trzech trybun, otoczonych sztandarami.

W skupieniu słuchali uczestnicy obchodu o przebiegu tej innej manifestacji, przed laty 25, w której poraz pierwszy lud polski wystąpił, jako twórczy czynnik historii; jako szermierz w walce o wyzwolenie, urągający potędze caratu; wierzący głęboko i umiejący czynem dowieść swej wiary, iż: „lepiej jest umrzeć, niż żyć w niewoli”. Słuchano z przejęciem o bohaterach rewolucji, którzy życie swoje ponieśli w ofierze w walce o Niepodległość i Socjalizm...

I zacisnęły się usta w milczącej przysiedze, gdy mówcy stwierdzali z mocą, że klasa robotnicza bronić będzie do ostatniej kropli krwi wolności w tej Polsce, którą krwią wywalczyła; że jesteśmy wykonawcami testamentu ludzi, którzy ginęli w dniach rewolucji i w latach późniejszych; — w imię Niepodległej Polski Socjalistycznej, w imię Polski rzesz pracujących!

Z zapałem wtórowano mówcom, iż nie pozwolimy odebrać sobie praw demokratycznych; iż wszelkie zamachy na demokrację rozbiją się o niezłomną wolę ludu pracującego!

Ze wszystkich piersi rozległy się — pełne uniesienia i mocy — okrzyki: „Niech żyje demokratyczna wolna Polska ludowa”; „Niech żyje parlament”, „Niech żyje P. P. S.”, „Niech żyje Marszałek Daszyński”.

Grzmiącymi oklaskami dziękowano mówcom za przemówienia.

I znowu uformował się czwórkami pochód, który ze śpiewem i muzyką przeszedł ulicami: Żabią, pl. Bankowym, Rymską i Leszno — aż do lokalu Zw. Zaw. Robotników Przemysłu Metalowego, gdzie rozwiązał się, po przemówieniu pos. tow. Arciszewskiego.

Pos. tow. Arciszewski w gorących słowach podziękował zebrany, stwierdzając, iż przez tak liczny udział w manifestacji — Warszawa robotnicza pokazała swoje prawdziwe oblicze. Mówca raz jeszcze złożył hołd pamięci bohaterów.

Gdy pochód przechodził ulicami miasta, wznosząc okrzyki na cześć Socjalizmu, PPS., demokracji i Sejmu — z chodników wtórowano mu okrzykami... Między innymi, jakiś ezofer wychylił się z przejeżdżającej szybko taksówki i również zawtórował uczestnikom pochodu.

AKADEMJA CZERWONEGO HARCERSTWA.

W dużej sali Związku Spożywców zebrali się o godz. 4 p.p. czerwoni harcerze, aby uczcić pamięć bohaterstwa proletariatu Warszawy.

Lokal był wypełniony po brzegi. Zagaił tow. K. Wojciechowski, podkreślając zasługi i odwagę starszych towarzyszy. Przewodniczył tow. Wład. Suski z Gromady praskiej. Uroczystość uświetnili ciekawymi wspomnieniami bojowymi tow. tow. Arciszewski i Gawroński ze Związku b. Więźniów Politycznych. Śpiewy, deklamacje i przezrocza zamknęły piękną Akademię.

PODZIĘKOWANIE.

Warszawski Okręgowy Komitet Robotniczy P. P. S. wyraża niniejszem serdeczne podziękowanie Komitetom dzielnicowym oraz milicji P. P. S. za wzorowy porządek i sprężystą organizację wczorajszych uroczystości.

ROK 1905

ULICA MIODOWA PO WYBUCHU BOMBY

W ŚRÓDMIEŚCIU.

Podwórze domu Warecka 7, zapelniono się robotnikami, o godz. 11-ej nadszedł Nowym światem połączone pochody Pragi i Mokotowa.

Do pochodu dołączają się uczestnicy zbiórki z ul. Wareckiej. Połączony pochód posuwa się ulicami: Nowym światem, Krak. Przedmieściem, Trębacką, przez Plac Teatralny do Senatorskiej na Plac Bankowy, gdzie oczekiwali już towarzysze z dzielnic: Ochota, Wola, Powązki, Jerzolim, Żoliborz i Marymont.

NA PLACU BANKOWYM

Na Placu Bankowym rozwija się długa linia pochodu, ponad którą górują dumne czerwone sztandary. Po nadsięgnięciu pochodu Śródmieścia i Praskiego, rusza pochód, karny, dostojny w swej powadze i zdyscyplinowany. Pochód otwiera oddział milicji i orkiestra Lilpopa. Dalej idą dzielnice: Wola PPS., Koło Młodzieży TUR. im. Mireckiego,

Zw. Budowlan.; dzielnica PPS. Starówka, Z. N. M. S., Związek Gastronomiczny, Związek Automobilistów.

Zwracała uwagę liczebnością swoją grupa towarzyszy z podmiejskich miejscowości, jak Wołomin z dwoma sztandarami, partyjnym i Organizacji Młodzieży TUR., Otwock, ze sztandarem, Jeziorna, ze sztandarem. Poza tym były liczne grupy tow. z Chrzanowa, Pruszkowa, Włoch, Henrykowa i Piaseczna.

Za organizacją podmiejską idą: dzielnica PPS. Marymont, orkiestra Zw. Elektrowni, Związek Elektrowni, dzielnica PPS. Powiśle, Oddział I ZZK.

Koło Warszawa-Wschodnia ZZK. ze sztandarem, Koło ZZK. Praga, dzielnica PPS. Praga, Koło Młodzieży TUR. im. Stefana Okrzei, dzielnica PPS. Grochów, dzielnice PPS. Brudno, Czerniaków i Mokotów, robotnicy Aviaty, dzielnica PPS. Śródmieście, dzielnica PPS. Pocztowa, Robotnicy Miejscy. Pochód zamykał oddział milicji, które w dniu wczorajszym; ukazały się pierwsze zastępy pochodu, ciągnącego się hen... daleko; wszyscy uczestnicy poważni, wzruszeni, maszerujący rażno, ze starą, rewolucyjną pieśnią na ustach!

W uroczystej manifestacji na Placu Grzybowskim wzięło udział około 6000 osób.

Uroczystość rozpoczęła orkiestra odegraniem „Czerwonego Sztandaru”. Jakże wzruszająco zabrzmiały te dźwięki, wobec starych, nasiąkniętych krwią murów Grzybowa! Ze czcią pochyliły się głowy; w niejednym oku zabłysła łza... starzy bojowcy przeniesli się myślą w niezapomniane, a tak odległe już chwile, manifestacji grzybowskiej przed 25 laty! Nigdy może jeszcze — tak silnie, jak w tym momencie — nie odczuli zebrani nierozdzielnej łączności, jaka istnieje między przeszłością a dniem dzisiejszym; nigdy może jeszcze nie uświadomili sobie tak wyraźnie, czego od nas wymaga w chwili obecnej — duch Grzybowa.

